

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1426/05
13.07.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Љубице Милутиновић, Неде Антонић, Слађане Накић-Момировић и Снежане Андрејевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против туженог ББ, ради дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 10736/04 од 27.јануара .2005. године, на седници већа одржаној 13.07.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 10736/04 од 27.јануара .2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог општинског суда у Београду П. 380/04 од 26.03.2004. године, обавезан је тужени да тужиоцу на име дуга плати 7.500 EUR-а са домицилном каматом на 15.000 ДМ, почев од 6.06.1995. године до 30.12.2001. године, а на износ од 7.500 EUR-а камату по есконтној стопи коју обрачунава Европска централна банка почев од 1.01.2002. године па до коначне исплате, све у динарској противвредности на дан исплате. У ставу другом изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 132.900,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж. 10736/04 од 27.јануара .2005. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог општинског суда у Београду.

Против ове правоснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија туженог неоснована.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности а ни повреде на које се у ревизији указује.

У првостепеном поступку је утврђено да је тужилац туженом позајмио износ од 15.000 ДМ посредством Агенције уз уговорену камату од 15% на месечном нивоу са роком враћања од 6 месеци. Тужени није није вратио тужиоцу ни главни дуг нити уговорену камату.

Нижестепени судови правилно закључују да су странке закључиле уговор о зајму. Одредбом члана 557. Закона о облигационим односима прописано је да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари, исте врсте и истог квалитета. Како зајмопримац овде тужени није извршио своју обавезу, то су судови правилно усвојили тужбени захтев тужиоца.

На утврђени износ главног дуга првостепени суд је правилно утврдио домицилну камату у динарској противвредности на дан исплате као и главни дуг до 31.12.2001. године, а затим на износ од 7.500 EURA по есконтној стопи коју обрачунава Европска централна банка почев од 1.01.2002. године па до исплате све у динарској противвредности, сходно одредби члана 395. ЗОО.

Стога нису основани наводи ревизије туженог о погрешној примени материјалног права јер се овим наводима у суштини напада погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање а ревизија се из ових разлога не може изјавити на основу члана 385. став 3. ЗПП.

Са изнетих разлога, Врховни суд је у смислу члана 393. ЗПП, донео одлуку као у изреци.

Председник већа-судија

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

